

Ayako Miura

Rakkaus muutti minut

Kun ystäväni kuulivat, että minusta oli tullut kristitty, he eivät salanneet ihmetystään: "Sellaisestako muka kristitty?"

Heidän hämmästyksensä oli ymmärrettävää. Ensiksikin he tiesivät, että olin tuntenut syvää vastenmielisyyttä kristittyjä kohtaan. En voinut välttää vaikutelmaa, että kristityt olivat tiukkapipoisia ja teeskentelivät muita parempaa. Saatoin kyllä tunnustaa heidät tietyllä tavalla ystävällisiksikin. Mutta sisimmässäni koin heidät ylpeiksi ja muita halveksiviksi.

Sitä paitsi japanilaisten ei mielestäni olisi pitänyt palvella ulkomaista jumalaa. Oli miten oli, en mitenkään kyennyt pitämään kristityistä.

Toiseksi ystäväni tiesivät, miten huonoon elämään olin sortunut.

Noihin aikoihin toverini nimittivät minua "vampiksi". En ollut edes kaunis. Silti minulla oli poikakavereita, vaikka muille jakaa. En löytänyt elämästä mitään iloa. Kaikki tuntui tyhjältä ja turhalta. En piitannut, vaikka olisin kuollut heti paikalla.

Ystäväni eivät nähneet minussa mitään vakavamielisyyteen, rehellisyyteen tai lempeyteen viittaavaakaan. He tiesivät vain, etten ottanut elämässäni mitään vakavasti. Ei siis ole ihme, että he olivat ällikällä lyötyjä, kun minusta tuli kristitty.

Mikä sitten synnytti minussa uskon Kristukseen? Lähden liikkeelle taustastani ajallisesti vähän kauempaa.

Tyynenmerensota päättyi Japanin tappioon vuonna 1945. Olin silloin 23 vuotias ja jo seitsemättä vuotta opettajana Asahigawan kaupungin eräessä kansakoulussa. Tyttölyseosta valmistuessani olin ollut iältäni vain hiukan alle 17. Olin heti suorittanut opettajan kelpoisuustutkinnon ja aloittanut opettajan virassa.

Saattaa kuulostaa itsekehulta, kun sanon, että olin erittäin innostunut opettajan työstä ja kannoin lähes liiallista huolta oppilaitteni edistymisestä. Ehkä se johtui kenessä tahansa esiintyvistä nuoruuden innosta ja ihanteellisuudesta. Ajattelin aivan tosissani, että parasta, mitä minulle voisi tapahtua, olisi vetää viimeinen henkäyksenikin opettajanpulpetissa.

Japanin tappio sodassa oli minulle shokki. Amerikkalaiset miehittivät maan. Heidän määräyksiään oli toteltava ehdoitta. Käytössä olevista oppikirjoista oli annettujen ohjeiden mukaisesti mustalla tussilla peitettävä lukemattomia kohtia.

Neljännän luokan opettajana minäkin opastin oppilaitani tiettyjen kappaleiden tietyille riveille ja käskin heidän sitten mustata tekstiä. Ohjeideni mukaisesti nuo vilpittömät lapset mustasivat oppikirjojaan. Opettajan silmin heitä katsellessani sydäntäni aivan riipaisi. Edelliseen päivään asti olin opettanut heitä käsittelemään oppikirjoja huolellisesti ja varoittanut heitä likaamasta niitä. Mutta nyt minun piti opastaa heitä suttaamaan kirjonsa mustalla tussilla. Sieluni täytti syvä tyhjyyden tunto.

En enää itsekään tiennyt, mitä minun olisi pitänyt opettaa oppilailleni. Oliko se totta, mitä olin heille opettanut entisen japanilaisen opetussuunnitelman mukaan? Vai oliko amerikkalainen uusi opetussuunnitelma oikea? Vai olivatko ne ehkä molemmat vääriä? En yksinkertaisesti kyennyt enää opettamaan oppilailleni, joten erosin opettajan virasta.

Luisuin viimein siihen pisteeseen, että annoin samana päivänä kahdelle eri miehelle suullisen lupauksen siitä, että menisin naimisiin heidän kanssaan. Ajattelin valita sen, joka ensimmäisenä toisi vanhemmilleni morsiusrahan. Näin merkityksettömältä minusta tuntui jopa naimisiin meno, vaikka siinä on kysymys yhdestä elämän tärkeimmästä valinnasta. Niin sitten toinen heistä toi morsiusrahan. Mutta juuri sinä päivänä ennen hänen tuloaan olin pyörtynyt ja joutunut anemian vuoksi vuoteen omaksi. Pian sen jälkeen minussa todettiin keuhkotauti.

Kului kaksi vuotta. Elämän tyhjyys parantolassa vei minut siihen pisteeseen, että tein itsemurhayrityksenkin. Noihin aikoihin kuvioihini ilmestyi eräs lapsuudenystäväni Tadashi Maegawa. Hän oli lääketieteen opiskelija ja hänkin sairasti keuhkotautia. Hän alkoi kertoa minulle Kristuksesta.

En kuitenkaan osoittanut mitään oireita siitä, että ottaisin elämän tosissani. Olin tyytymätön, hangoittelin vastaan, en piitannut mistään. Hän murehti, kun en halunnut ottaa kuuleviini korviini, mitä hän minulle puhui. Eräänä päivänä olimme kävellemässä kukkulalla, jolta avautuu näköala Asahigawan kaupunkiin. Hän ei kestänyt katsella asennettani, vaan varoittaakseen minua hän otti yhtäkkiä maasta kiven ja alkoi lyödä sillä omaa jalkaansa. Kun hämmästyksissäni yritin estää sitä, hän sanoi:

"Aya, olen rukoillut Jumalalta, että sinä ottaisit elämän vakavasti. Mutta minä en kykene sinua pelastamaan. Olen itselleni vihainen, kun olen niin surkea auttamaan sinua."

Näin kyynelten valuvan hänen silmistään. Hänen rakkautensa lävisti olemukseni ja viilsi sydäntäni. Se ei ollut miehen rakkautta naiseen, vaan ihmispersonan rakkautta toiseen.

Nyt asenteeni muuttui. Aloin etsiä Kristusta, johon Tadashi uskoi. Halusin saada sen jonkin puhtaan ja pyhän, joka loisti hänen olemuksensa läpi. Hänen vilpitön ja vakaa elämäntapansa kosketti minua syvästi, minua, joka en ollut jaksanut uskoa mihinkään maailmassa, minua, joka olin halveksinut ja inhonnut kristittyjä. Matkassa oli vielä monia mutkia, mutta lopulta sain kasteen sairastuoteella. Tuo unohtumaton päivä oli heinäkuun viides vuonna 1952.

Elämäkerrallisessa kirjassani "Tuuli kääntyy tulevaan" (SLEY) olen kertonut yksityiskohtaisesti, miten uskoni Kristukseen Jumalan Poikaan syntyi. Mutta haluaisin jakaa tässä yhden näkökulman asiasta lainaamalla romaaniani "Rakkauden sola" (SLEY).

Kirja "Rakkauden sola" liittyy Hokkaidon Shiokari-solassa 28. helmikuuta 1906 tapahtuneeseen rautatieonnettomuuteen. Käytin päähenkilön mallina erästä nuorta kristittyä miestä, joka heittäytymällä kiskoille sai muusta junasta irtaantuneen vaunun pysähtymään ja näin esti sen suistumasta rotkoon. Tämä muiden matkustajien pelastamiseksi elämänsä uhrannut rautatievirkailija oli nimeltään Masao Nagano, Asahigawan aseman rahtiosaston konttoripäällikkö.

Hänen kuolemansa ja uskonsa kosketti monia. Nagano oli valmistautunut kuolemaan milloin tahansa. Siitä oli osoituksena testamentti, jota hän kantoi aina mukanaan. Veren tahraamana se löydettiin hänen taskustaan. Hänen kuvallaan varustettuna sen teksti painettiin kortiksi, jota levitettiin laajalti. Moni sen saanut kääntyi kristityksi.

Ote kirjasta. Lumisen Sapporon eräässä kadunkulmassa Nagano kuuli julistajan puhuvan ohikulkijoille. Saarna teki häneen lähtemättömän vaikutuksen:

"Hyvät kuulijat! Millainen ihminen oikein on? Ensinäkin ihminen pitää itseään parempana kuin ketään muuta. Mutta millaista on todellinen hyvyys? Eikö se ole sitä, että ihminen vihaa pahuutta itsessään? Mutta mehän emme edes halua myöntää itsessämme mitään rumaa tai pahaa. Esimerkiksi pidämme kyllä hotkimista häpeällisenä tapana, mutta omaa hotkimistamme emme pidä ollenkaan pahana. Vaikka tiedämme, että pahan puhe ei ole miehekästä, pidämme omaa pahaa puhettamme pelkästään toisten oikeutettuna arviointina. Japanilainen sananlaskun mukaan rosvollakin on ainakin kolme syytä rosvoiluunsa. Miten on puolustettavissa se, että varastaa toisten omaa? Silti varas keksii perusteensa.

Hyvät ystävät, tunnen kuitenkin yhden todella rehellisen miehen. Hän on Jeesus Kristus.

Jeesus Kristus ei tehnyt mitään väärää. Hän paransi syntymästään asti sokeat ja rammaat. Hän osoitti ihmisille todellista rakkautta. Tiedätkö, ystävät, millaista täydellinen rakkaus on? Rakkaus on sitä, että ihminen antaa toiselle sen, mikä on hänelle itselleen kaikkein tärkeintä. Mikä sitten on kaikkein tärkeintä? Eikö oma

elämä? Jeesus Kristus antoi meille tuon kalleimman, oman elämänsä. Hän ei koskaan tehnyt mitään syntiä. Mehän emme ainoastaan tee väärin, vaan vieläpä kiellämme mitään pahaa tehneemmekään. Mutta tämä Jeesus Kristus, joka ei pelkästään ollut synnitön vaan teki jatkuvasti hyvää, otti kantaakseen koko maailman synnit. Hänet naulittiin niiden vuoksi ristille. Hän olisi voinut päästä rististä vetoamalla syyttömyyteensä. Mutta Hän ei tehnyt niin. Synnitön kantoi syntisten rangaistuksen. Syntiset taas yrittävät paeta vastuutaan kieltämällä syyllisyytensä. Tässä näkyy kirukkaasti, millainen on Jumalan Poika ja millainen syntinen ihminen.

Hyvät ystävät, ristille naulittu Jeesus Kristus vieläpä rukoili Hänet ristille lyöneiden puolesta: 'Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät!' Ystävät, kykeneekö kukaan ihminen rukoilemaan sellaisen puolesta, joka on lävistämässä? Jeesus kuitenkin rukoili anteeksiantamusta ristiinnaulitsijoilleen. Se osoittaa, että Hänen persoonansa on jumalallinen. Hän on Jumalan Poika."

Kun romaanin päähenkilö kuuli saarnan kadun kulmassa, hän sai piston sydämeensä, alkoi etsiä Kristusta ja tuli lopulta uskoon. Itse asiassa kysymys on kuitenkin omasta uskontunnustuksestani. Niinkuin edellä kerroin olin elänyt tyhjää ja tarkoituksetonta elämää. En ollut pitänyt edes erityisen pahana sitä, että olin samanaikaisesti antanut kahdelle miehelle avioliittolupauksen.

Millaiseksi olisikaan elämäni muodostunut, jos olisin jatkanut samalla tavalla eteenpäin? Mitä hyvää hedelmää voi odottaa piittaamattomasta elämästä? Olin vain tuhlannut ja tuhonnut oman ainutkertaisen elämäni. Sillä hetkellä, kun tajusin, että Jeesus Kristus kärsi ristillä minun likaisen ja iljettävän sydämeni tähden, minun syntieni vuoksi, elämäni muuttui.

Jeesuksen luo saa jokainen tulla aivan sellaisenaan. Vaikka olisit viettänyt kuinka väärää tai itsekästä elämää tahansa, pidettiinpä sinua kuinka toivottomana tapauksena tahansa, olit kuinka omahyväinen tahansa, saat tulla sellaisenaasi Jeesuksen luo. Saat tulla syntisenä. Raamattu sanoo, että Jeesus tuli tähän maailmaan pelastamaan meitä syntisiä. Jumala ottaa iloiten vastaan, jokaisen joka katuen pyytää pahuuttaan anteeksi. Etkö sinäkin uskoisi ja turvautuisi Jeesukseen Kristukseen. Voin ujostelematta luvata, että eteesi avautuu aivan uusi elämä.

Raamatun kaikkein keskeisin kohta kuuluu: "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa (Jeesuksen Kristuksen), ettei yksihään, joka häneen (Jeesukseen Kristukseen) uskoo hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." (Joh. 3:16)